

- 171 Exceptio litis pendentia in executivis non admittitur.
 172 Executivum ad viam redire non potest, qui ordinariae caput.
 173 Nisi protestetur quod via executiva prejudicare nolit.
 174 Rei judicata exceptio obterta contra receptatores redditum, an prejudicet domino principali.
 175 Exceptio eadem obstat cessionario quae cedenti, & etiam intruso, lice pendente, & eadem competit exceptio, que condemnato per sententiam.

IN executorialium executionem multæ incidere assolent exceptions, quæ cum iudicii natura reæ convenient cunctis aliis exclusis, à jure approbantur selectæ, legitimæ inde dictæ, & ab executoribus omnimodo admittendæ. Ita tenet Bal. in l. ita nobis, C. ad l. Jnl. de adulterii. Bart. in l. 1. §. parvi referunt, ff. quod vi aut clam. Anon. de Butr. & Decius in cap. ex parte 2. de off. delega. Ab. in cap. item cum quis de restitutione spolia. Angel. de Aret. Iml. in l. fin. ff. à quibus appellari non licet. Guido in l. compulsorium, Anton. de Cana. in tract. de exec. in p. q. 3. IH. in l. & consstante n. 8. ff. solut. mair Socin. in regul. 120. gl. Abb. & reliqui omnes classici in d. c. ex parte 2. A. e id. in cap. corrett. 1. p. 6. 16. optimè latèque Pallad. l. 2. rerum quidam. fin. 5. p. 6. 11. sub n. 2. vers. alii verò. bene etiam nostras Joan. Garcia de expens. & meliora. 6. cap. n. 15. ad fin. jure siquidem legitimum dicitur, quod à lege recipitur atque approbatur, l. legitima, ff. de pass. l. 3. §. fin. pro socio. Decius consil. 3. 8. n. 4. vol. 2. Pallad. ubi proximè n. 4. qui propriea dicit è converso, legitimas exceptions non dici, quas lex reprobat, & refellit, & Joan. Garcia d. n. 16. ad fin.

4. Has igitur exceptions, quas executorialium executioni legitimas jura reputant, iudicique natura appetit, si executor non admittat, excedit ab hujusmodi rejectione admittendarum, veluti ab excessu appellacioni (quæ legitima est) nec detulerit, in iolentia fecisse, declarabit prout assidue declarat Regium tribunal; ita est gl. celebris in l. ab executione, C. quorum appel. non recip. verbo, excedat. ibi: Item idem est, si executor prætermissa cognitione exceptionis, quæ datur alicui in quibusdam casibus, tamen post sententiam, & post quadrimester tempus, vult sententiam executioni mandare, &c. Optimè Speculat. tit. de appell. §. in quibus, sub n. 5. vers. vel nisi admittat aliquam de except. quæ post sententiam objici poss. &c. Bal. in c. quoad consultationem, super gl. verbo, excedat. de senten. & re jud. Alex. cons. 99. alias cons. 92. n. 6. vers. nec in dicta pronunt. n. 6. l. 2. Castrens. consil. 289. l. 1. ad primum respondetur in prin. Bald. in l. ab execut. n. 13. C. quorum appel. non recip. ubi Bar. n. 4. & in l. ab execute. n. 2. ff. de appell. Ruinus consil. 80. num. 2. col. 5. Anton. de Butr. in cap. quoad consultationem, n. 16. vers. quandoque executor. de senten. & re jud. c. ibidem etiam Abb. sub num. 24. versus finem C. num. 25. Cardinal. Tusch. pract. concl. tom. concil. 4010. num. 5. & num. 18. litera A., & iterum sub conclus. 101. Vestrus in praxi Roma. Cur. lib. 7. cap. 3. sub num. 9. vers. sed & inter alios, fol. 196. & eodem lib. cap. 5. num. 9. Rebuff. in tract. de senten. execut. art. 7. gl. 11. num. 2. vers. potest tamen, & idem Rebuff. gl. 14. num. 9. fol. 373. & 380. dicentes, quod si pars opponat contra executionem aliquam legitimam exceptionem, & executor illam non admittat, poterit ab hujusmodi excessu appellationem mittere. Idem tenet Caesar Contar. in repetit. l. unic. Cod. s. de mom. poss. limit. 19. n. 6. & iterum q. 24. n. 10. & 11. Greg. Tholos. in tract. de appell. lib. 2. c. 31. n. 14. & sequentibus, optimè Cepola in causa 44. per rotam. Philipp. Franc. in c. novit. 43. in prin. n. 1. de appell. Corneus consil. 3. 1. col. penult. in prin. n. 5. lib. 1. Dueñas in regul. 41. limit. 1. Francisco. Ripa in l. qui pro tribunali sub n. 10. de re jud. Joan. Ferra in tract. de appell. c. 5. n. 5. & per Alex. consil. 8. 5.

Pars IV. Cap. VI.

571

præ lib. 3. c. 4. à n. 1. cum multis seqq. & supradictis addit. plures, citatos à Caroc. in tract. de exec. exceptione 44 sub. n. 73. vers. declaratur secundò.

14. Ita igitur exceptions legitimæ, quæ executoribus sententia & rei judicata, ut à jure approbatæ objici, & opponi possunt, in duplice esse differentia reperio: nam aut sunt exceptions, quæ respiciunt causam, negotio principale, sententiæque impugnant, direc. & detrahunt, & infringunt, illicet ex diametro sunt contrarie prout exceptio falsitatis, nullitatis, & injustitiae notitiae, & similes; aut enim sunt exceptions, quæ rem judicata non impugnant directè, nec sunt ex diametro repugnantes, sed duntaxat modificative, moderantes, limitantes, & temperantes in aliquo sententiam, ejus tantum executionem respicientes, & attendentes, aptæ natura iudicii, ac via executiva, aut illæ eiama, quæ aut ex eadem sententia, aut post sententiam denud orientur, de quibus omnibus latius imposterum est agendum.

15. Sed an omnis, & quilibet executor executoriales exequens, de omnibus his exceptionibus agnoscere, admittere, & terminare queat indistinctè, res in statera est, ad cuius siquidem cognitionem plures executorum species constituenda erunt, ad duas reducentur tantum, nam aut sunt quæ executoriales exequuntur executorum, & parte remittere ad superiorum judicem mandantem, unde cum non adsit gravamen de eo, quod est in suo arbitrio exequi, & per consequens non debet dari appellatio, ita in terminis concludit Ant. de Butr. in c. quoad consultationem col. 3. post medium n. 16. vers. quas autem exceptions, de re jud. & in c. pastoralis, §. quia verò colum. 3. post princ. n. 11. vers. ubi autem admittere poss. de off. deleg. ubi quod est in facultate executoris hoc facere, ideo non datur appellatio ad effectum retardandæ executionis, optimè latissimeque & eleganter per valida fundamenta, hanc doctrinam comprobant Gratian. in discept. foren. 1. tom. c. 146. à n. 3. cum pluribus seqq.

Quam quidem doctrinam pariter intellige, in mixto executori, qui eodem modo ac merus, non tenetur admittere hujusmodi, exceptions nullitatis labefactantes sententiam, ac judicium superioris labefactant, quod nec inferior, nec perfacere queit, sed duntaxat ad unguem adimplere mandatum, ita tenet gl. in c. pastoralis, §. quia verò, verbo, & scilicet de off. deleg. text. in l. executio. rem, & in l. si us proponis, C. de execut. rei jud. Bart. in l. à dico Pio, in prin. n. 10. & ibi Iff. n. 12. cum seqq. aliquippe DD. de re jud. Bal. in l. & si non cognitio, vers. nota. C. si contra jus vel uti pub. Innoc. Abb. & Butr. in c. de cateno de re jud. idem Abb. in d. §. quia verò n. 3. vers. de quinto. decif. Tholos. 344. & ibi additio ad eam, & est communis opinio secundum Covari. in prat. q. c. 16. n. 5. Greg. Lopez in l. 52. tit. 18. part. 3. verbo Señalado. Menoch. de arbitr. lib. 1. quest. 38. optimè Bobad. in polit. lib. 2. cap. 20. num. 46.

18. Has autem exceptions (non quæ respiciunt justitiam partis tantum, quia hæ transiere in rem judicata jam) sed eas quæ respiciunt sententiam, eamque nullam reddunt, licet non tenetur executor admittere; potest tamen, si vult, non ad effectum terminandi super illis, sed supersedendi in executione, constito de earum veritate, & instructum reddendi superiori, ad quem earum cognitio, & terminatio per illum remittenda est, prout est, quando exceptio est notoria, & nondum fuisse in judicem deducta, praesentibus partibus. Secunda, quando executionem petenti opponitur excommunicationis exceptio Tertia, si supervenit causa, ratioque aliqua arguens, ut noviter orta, quæ judicem, si cognovisset: moveret vel ad supersedendum in executione vel ita non determinasse causam. Quarta, exceptio falsi scripti. Quinta, quando sententia poenam corporalem continens exequenda committitur, & obsecrit nullitas, vel notoria iustitia, quia cum sit corporalis pena retractabilis, debet, & tenetur supersedere, & interim rescribere superiori, quas omnes

20. limitationes per te pedetentim poteris exactissime videre, plures referentes. per Fel. in c. pastoralis, §. quia vero n. 17. de off. deleg. Bobadil. ubi proxime, n. 47. plenius à gravamine enim illato executionem perenti facilius appellatio permititur quod utrumque effectum, quam adversario, ut videtur est ex his quæ scripsimus su-

usque ad fin. Joan. Gratian. in regul. 348. à prin. & de ex. 23. ceptione nullitatis notoria dixit post Romanum consil. 51. attentis iis num. 1. & alios Scaccia de appellat. q. 17. limit. 10. n. 38. & seqq. & circa alias remittit se ad Felini. ubi nos.

Ex hoc igitur infero, quod cum executor possit, si 24 vult, non tam præcisè de re jure teneatur hujusmodi exceptions admittere, ab earum rejectione appellatio emissa vim non faciet non defens, quia non quidquid judicis potest relinquitur, id subjicit juri necessitatis, nec tunc appellatio admittitur, ut latius dixi lib. 3. c. 13. à n. 48. & seqq.

In terminis quod ab executori nolente admittere exceptions nullitatis infringentes sententiam, quæ sibi exequenda est commissa, appellatio emissa non sit deferendum, tanquam minus legitima, cum solidum sit per modum meri arbitrii, & consilii, ut executor viens sententiam notorie nullam possit recusare executionem, & parte remittere ad superiorum judicem mandantem, unde cum non adsit gravamen de eo, quod est in suo arbitrio exequi, & per consequens non debet dari appellatio, ita in terminis concludit Ant. de Butr. in c. quoad consultationem col. 3. post medium n. 16. vers. quas autem exceptions, de re jud. & in c. pastoralis, §. quia verò colum. 3. post princ. n. 11. vers. ubi autem admittere poss. de off. deleg. ubi quod est in facultate executoris hoc facere, ideo non datur appellatio ad effectum retardandæ executionis, optimè latissimeque & eleganter per valida fundamenta, hanc doctrinam comprobant Gratian. in discept. foren. 1. tom. c. 146. à n. 3. cum pluribus seqq.

Quam quidem doctrinam pariter intellige, in mixto executori, qui eodem modo ac merus, non tenetur admittere hujusmodi, exceptions nullitatis labefactantes sententiam, ac judicium superioris labefactant, quod nec inferior, nec perfacere queit, sed duntaxat ad unguem adimplere mandatum, ita tenet gl. in c. pastoralis, §. quia verò, verbo, & scilicet de off. deleg. text. in l. executio. rem, & in l. si us proponis, C. de execut. rei jud. Bart. in l. à dico Pio, in prin. n. 10. & ibi Iff. n. 12. cum seqq. aliquippe DD. de re jud. Bal. in l. & si non cognitio, vers. nota. C. si contra jus vel uti pub. Innoc. Abb. & Butr. in c. de cateno de re jud. idem Abb. in d. §. quia verò n. 3. vers. de quinto. decif. Tholos. 344. & ibi additio ad eam, & est communis opinio secundum Covari. in prat. q. c. 16. n. 5. Greg. Lopez in l. 52. tit. 18. part. 3. verbo Señalado. Menoch. de arbitr. lib. 1. quest. 38. optimè Bobadil. in polit. lib. 2. cap. 20. num. 46.

Ab hoc excipiunt duo casus; primus quando exceptio concernit poestatem executoris, quam cum præcisè teneatur admittere ad effectum supersedendi, ut supra c. 6. hoc l. 4. dixi latissimè à princ. item etiam & in executori sententia poena corporalis, cum sit irretractabilis (ut modò dixi) in quibus cum teneatur admittere exceptions has præcisè, ab earum rejectione appellatio negans delationem, violentiam facit executor: succeditque regula superioris ad princ adscripta, quibus ego libenter addiderim tertium, scilicet, in exceptione excommunicationis, cum agere prohibetur à jure juxta Felini doctrinam de qua sursum à n. 10. & aliorum ibi.

Alii verò sunt mixti executori, quando scilicet dantur præcedente cause cognitione in negotio, & causa principali, ex qua fertur sententia, non tam præcessit eadem cause cognitione in actu executionis, sed delegata sibi sunt executoriales exequenda, nondum liquidata materia executionis, & eorum, quæ in ejus discursum incident, cujus exactè speciale mentionem fecimus hoc lib. c. 3. post princ. à n. 2. iste igitur non potest, nec tenetur admittere, & terminare eas exceptions, quæ respiciunt merita causa principalis, nec eas, quæ infringunt directè, & repugnant ex diametro sententiam, & executoriales commissas; quia executori hujusmodi non quomodo lata sit sententia, sed quomodo exequenda est, cognitione pertinet, non quid sit pronuntiadum, sed quid sit pronuntiatum; non autem sciare, an justa, an iniqua sit, sed obtemperare,

21. & obediere conniventibus oculis effectui mandatum tradendo, cum non possit factum superioris labefactare, l. & si non cognitio, & ibi Doctores God. l. si contra jus vel util. pub. c. puniri §. si non cognitio 25. q. 2. Bal. int. 22. à gravamine enim illato executionem perenti facilius appellatio permititur quod utrumque effectum, quam adversario, ut videtur est ex his quæ scripsimus su-

à Divo Pio in princ. n. 7 ff. de re jud. c. de catero, ubi Abb. num. 3. l. si praeor. in prin. & in §. Marcell. ff. de re jud. Ab. in d.c. pastoral. §. quia verò n. 3. de off. deleg. vers. secundo scilicet. Butr. in d.c. de catero. decif. Tholos. 44. & ejus additionator Bal. in l. 1. C. qui accus. non possit. conf. 9. l. 3. Anchara conf. 224. Ludovic. Roma. conf. 336. Amador. Rodrig. excent. c. 2. sub n. 40. Anchara. in clem. 1. de re jud. Zasius in d.l. à divo Pio. §. in venditione n. 5. vers. si non autem sent. gl. in clem. unic. de sequitur. poss. & fructu. loquens de nullitate, ex incompetencia, quam sequutus & generaliter etiam nostram doctrinam Bobad. in polit. l. 2. c. 20. n. 48. & de falsitate est text. in l. divus ff. de re jud. l. 3. in medio, & in si sit. 1. 4. p. 3. l. 13. sit. 22. p. 3. & ibi Gregor. Lopez verbo otroso. Menoch. lib. 2. usufreq. c. 36. n. 16. fol. 124.

Hinc caute lege Joan. Gratia. in regul. 178. dum firmat executorum mixtum super exceptionibus non judicare, & quod quando coram ei opponitur exceptio, quæ quidem post sententiam poterat opponi, ea non obstante sententiam exequitur, quem vel intellige secundum hanc doctrinam communem, vel absoluere intellectum omnino reprobata, ex mox dicendis.

32 Qui quidem mixti executores licet exceptiones quæ respiciunt merita causa principalis, ac iustitiam partis, nec admittere debent, nec possunt, sed eas remittere statim ad superiorum, ad ulteriora interim procedentes in executione, ut praefati probant D. tamen eas, quæ attingunt nullitatem sententia, & illam labefactant, possunt, illas admittere, non ad effectum determinandi, & pronuntiandi super illis, sed remittendi superiori ut pronuntiet, & eundem instrumentum reddendi, interimque supersedendi in executione, si justas esse, non calumniosas reperirent, optimè Felin. in c. de catero, in prin. n. 2. & 3. de re jud. ubi etiam Abb. gl. in c. pastoralis. §. quia verò de off. deleg. quam esse communiter receptam, testatur Alexand. in d.l. à Divo Pio, in prin. n. 8. cui omnes assentient. ut est videtur per Alexand. ibi n. 11. Iff. n. 16. Felin. in d. c. pastoralis, §. quia verò n. 16. Socin. senior. conf. 83. n. 20. lib. 4. Zasius in d.l. à Divo Pio, §. in venditione, n. 5. vers. porrò sunt. Zuchar. in l. ult. 2. 280. C. de dicto divi Adri. pro qua doctrina expendunt text. famosum in l. si praeor. in prin. & §. Marcellus ff. de judicij, cuius interpretationem latè, & mirabiliter persequitur Menoch. de arbitri. d. lib. 1. q. 38. à n. 14. cum seqq. & nostram doctrinam latè comprobant à n. 9. ultra quos etiam Immol. in l. qui Roma. §. duo fratres, ff. de verbo, oblig. Rom. in l. siis ad quem ff. de acquir. hared. & Rebuff. in tract. de sent. executione art. 7. gl. 12. sub n. 19. vers. autem, tom. 1. fol. 177. Marquesa. d. commiss. 1. p. c. 23. n. 11. & 13. prout diximus in limitationibus supra in executore mero, hinc repetit à n. 18. quæ de appellatione non admittenda ab executore non admittente has exceptiones dixi ibi, ut non sit licita, scilicet à n. 14. & seqq. quibus convenit, quod intruso, lite pendente, competunt ex exceptiones, quæ principali condemnato in sententia, dummodo non impugnant sententiam, ita ex aliis Hier. Gabr. conf. 42. n. 13. tomo. 1.

Ex qua doctrina utiliter inferas, quod licet exceptio nullitatis in continentia probata ex eisdem actis puta; quæque summarie expediti potest intra brevissimum tempus (quia cum sententia executio summarie tractetur, nihil est admittendum requires altiorem indagationem, ad impediendam executionem l. à Divo Pio, §. si super rebus, ff. de re jud.) fit legitima ad eam impediendam, etiam trium conformium, sitque omnino admittenda Rotæ decis. 280. in novis. Bart. & omnes in l. 4. §. condemnatum, ff. de re jud. Afflict. dec. 283. text. optimè ubi Doctores C. si ex falso instrum. Alexand. conf. 33. n. 9. l. 1. Vantius in tract. de null. c. quot. & quib. mo. null. propo. poss. n. 32. & omnes Doctores in d. §. condemnationum. Rebuff. in comment. ad l. Reg. tit. de sentent. executione art. 7.

gl. 10. num. 4. & n. 8. contra tres conformes Oldrad. d. cons. 106. Bal. in l. 1. C. no. lic. 3. provo. Card. & Bonif. in clem. 1. de re jud. Franc. in c. dilecto, de appell. q. 52. Corneus conf. 204. lib. 2. Immol. in l. de pupille, §. qui opus, ff. de oper. novi. Domi. conf. 24. Iff. conf. 44 col. 1. lib. 3. Gratus conf. 72. & conf. 80 & 85. colum. 1. text. optimus, & illuc Felin. in c. inter catena de re jud. Iff. in l. 1. n. 8. ff. de novi oper. num. Curtius Senior. conf. 59. col. 6. Curtius Junior. in l. sub praetextu, l. de transact. Alciat. lib. 1. de verbo, signi colum. 21. Aymon. conf. 3. col. 1. Joan. de Ami. conf. 128. quibus convenit l. veteris, ff. de itiner. act. que priva. late Covarr. in tract. quest. cap. 25. à prin qui num. 4. infinitos congerit circa executionem nullitatis ex defensu jurisdictionis, ut sit licita, & impedita executione, non solum unius sententia translata in rem judicatam; sed etiam trium conformium, quibus addit. Gutier. in practicis quest. civil. lib. 1. q. 96. num. 4. Lancelot. de attent. 1. p. c. 1. num. 103. Anton. Gabriel tract. commu. opin. lib. 6. tit. de statutis, conf. 3. num. 11. quæ ita intelligas secundum nostram doctrinam, ut tunc impeditant, & obstant executioni, si opponantur coram ipso judice principali, qui sententiam tulit, secundum paxatos Doctores, & quæ nos latè p. 3. cap. 6. à principio, at oppositæ coram executores non possunt impedire, quia cum infringant sententiam, & directè repugnant, executor cognoscere de eis non potest, nec tenetur admittere ad effectum terminandi (ut dictum est) & idem jus & ex eadem ratione intelligas in exceptione restitutionis perita contra sententiam, ut in casu, quo contra unam duale transactas in rem judicatam, vel contra tres conformes objici, & opponi possit, (de quo latè examinatur per Covarr. in tract. cap. 25. num. 7. & exactissime per Joan. Garciam de nobilit. gl. 6. §. 2. à n. 17. cum seqq. fol. 183. quos vide per te) tum locum habeat, quando coram judice oponitur talis exceptio, non autem coram ejus executore, quia non est modificativa, sed directè & ex diametro contraria sententia, quia agitur de ea rescindenda omnino.

At eas omnes exceptiones, quæ non impugnant directè sententiam, nec principaliter eam labefactant, sed illam in parte temperant, aut modificant, quæque rectè natura judicij convenient, & executionem dumtaxat respiciunt, opponunturque ad consequendum id, quod expressè nec tacite in sententia denegatum non est, quæque possunt objici, debentque admitti, & per executores cognosci contra sententia, & executoriam executionem; executor mixtus præcisè admittere tenetur; optimè Felin. in c. de catero in prin. de re jud. & in d. c. pastoralis, 6. quia verò n. 16. vers. gl. in verbo, & si sciat. Benedict. Bandi. in report. ad cum verbo, executor mixtus est ille qui datus est post sententiam exequandam & vers. seq. Bart. in d.l. à divo Pio. n. 8. Salin. in d.l. & si non cogni. col. penult. vers. aut. quaritur. Amador. Rodrig. in tract. de execut. c. 2. sub n. 40. ante f. Bobad. in polit. lib. 1. c. 20. n. 48. Menoch. in tract. de arbitri. l. 1. d. q. 38. n. 8. & n. 10. Rebuff. in tract. de sententiar. execut. art. 7. gl. 12. sub n. 19. vers. si vero tom. ... fol. 376. Marquesa. de commiss. 1. p. c. 23. num. 12.

Quibus quidem convenit quod dixit Scaccia. in tr. app. q. 17. lim. 10. sub n. 5. c. vers. extende hac, &c. ut ista nostra doctrina locum habeat, & procedat in judicibus executoribus de partibus, quibus pars presentat mandatum executivum relaxatum per Auditorem Camera Apostolica, seu ab alio Papæ delegato in Romanam Curia, quoniam si actor coram eo citet ad versarium ad videndum subhastari, & deliberari, vendique pignora ad satisfaciendum eidem creditori in quantitate pecuniae, ad quam, dicator est condemnatus, poterit iste judex executor, cognoscere de rebus in quibus fit executio, ad quem pertineant, juxta leg. à divo Pio, §. super rebus, de re jud. & exceptionibus modificativis, non

non autem quæ respiciunt merita negotii principalis, nec sententiam impugnantes

41 Ad hanc candens distinctam doctrinam reducendos esti executores, cui committitur executorialium executio in auxilium jurisdictionis, ut para quando unus judex unius territorii requirit per suas literas requisitorias judicem alterius, sub quo bona condemnatio vel ad quæ damnator sita sunt, vel quando per statutum alicui committuntur executoriales executa. ut est videtur per Seaciam ubi proxime à n. 47. Rebuff. in tract. de sentent. execut. art. 7. gl. 12. sub n. 19. tomo 1. fol. 376. exactissime per Menoch. d. q. 38. n. 8. cum pluribus sequentibus, qui licet sit merus executor secundum Boba. in polit. lib. 2. c. 10. sub n. 47. ad medium. Rebuff. in commentariis 2. p. tit. de litteris requisitoris gl. 3. n. 10. idem cuiam affirmat Gratian. in discrep. forens. cap. 146. n. 7. sub n. 5. tom. 1. fol. 358. Vide Covarr. in pr. quest. c. 16. a. n. 4. tamen cognoscit de hujusmodi modificativis exceptionibus, quia exequitur jure proprio, & ex jurisdictione radicata ex his quæ latè Menoch. ubi proxime n. 14. cum sequenti. & sequitur suadere, ne partes dilationibus & expensis vexentur, neque cogantur ire coram judice committente, suas exceptiones, & allegationes proponere, allegare, testesque, & probationes vehere, quod maximum inconveniens est ex iis quæ in proposito considerat ubi suprà Bobad. & vide suprà cap. 6. à n. 7. & seqq. quod intellige si nondum liquidata materia sibi est executio commissa, respecta autem cognitionis super dominio rei, vide ut d. c. 6. à n. 7.

45 Illud autem, quod modo diximus, executorem qui per requisitorias judicis exequitur, esse merum, contrarium videtur tenere Abb. in c. de catero n. 4. vers. secundo membr. quem referens sequitur Bened. Bandi. in report. ad Felin. vers. execut. mixtus non merus, qui cognoscit de omnibus exceptionibus, quæ insidunt in causam sibi commissam, quibus respondere poterit, procedere in illis judicibus, quibus committitur executio post latam sententiam ob defectum jurisdictionis in eam ferente, qui eam exequi non potest, ut sententia lata ab arbitrio, quam exequitur judex, qui de omnibus exceptionibus indistincte cognoscere potest, prout expressè loquitur Abb. ubi supra, & de aliis varijs exemplis hujus doctrinae, vide poteris per Menoch. de arbit. q. 38. n. 67. & 68. & iterum num. 19. Scacia de appell. quest. 17. limit. 10. n. 42. cum pluribus sequent. Marquesa. in tract. de commissio. 1. p. c. 23. n. 10. quos per te videtur poteris, quia nostris non est instituti breviterem amantis.

46 Hujuscemodi si quidem exceptiones modificativas, cum propriè & directè convenient natura executio, admittere executor tenetur, prout sunt exceptiones, ne quis conveniatur ultra quam facere possit, compensationes, & similes, quæ à condemnato objici, & opponi possunt post sententiam in executione l. Nennius §. alt. ff. de re jud. si siue juss. §. idem respödit ff. de fidejus. ex diversi §. si ff. sol. mat. Bart. per text. ibi in l. 1. C. de jur. & fac. ign. ubi Iff. n. 15. Menel. de Padill. n. 6. Bar. in l. a. dico Pio in prin. n. 8. ff. de re jud. Boë. q. 33. n. 18. Joa. Gracia de expens. & moliora. c. 6. n. 15. l. 2. C. de compens. l. si cum multi, ff. codem. tit. gl. ultim. in c. Joannes de fidei inscr. quam probat. Abb. in cap. exceptions n. 18. de exceptio. Afflict. decif. 121. n. 3. Medicis de compens. 7. p. qu. 25. n. 10. Alex. conf. 12. n. 13. volumn. 2. Rebuff. tom. de leges Gallicas, tit. de liter. obligator. gl. 5. n. 39. Greg. Lopez. in l. 20. tit. 14. p. 5. Cifuentes in l. 64. Tauri. q. 10. Aviles in c. 10. prætor. gl. verbo, execut. n. 7. Didacus Perez. in l. 4. tit. 8. lib. 3. ord. vers. quer. utrum exceptio fol. 632. Joan. Gutier. de jur. confir. 3. p. cap. 6. n. 1. & seqq. Corneus conf. 147. col. 4. vol. 2. Iff. in l. si in area in princ. ff. de condic. indeb. Bertran. conf. 15. colum. penult. in princ.

Salgado de Proiect. Reg.

vol. 1. Afflict. in c. 1. si vassal. his si. l. Car. & Goradi. in conf. 86. in princ. latè prosequitur Roland. à Valle conf. 28. n. 3. & seq. vol. 1. Aymon. conf. 148. n. 2. Tiraq. de retr. conventio. 5. 7. gl. 1. n. 14. Bereinten. decif. 77. n. 1. Alexand. conf. 85. n. 6. lib. 5. Pertanus de spolio 1. 4. n. 63. Gallef. de oblig. camer. 4. p. q. 2. n. 12. Bursatus conf. 66. n. 3. l. 1. facit Lancel. de aitent. p. 3. cap. 25. quæ. 29. num. 10. latissimè, & eleganter prosequitur Marefor. variar. resol. l. 2. cap. 113. à num. 18. cum pluribus seqq. & cap. 12. à num. 46. quibus in locis plures adducit decisiones Rota in hoc proposito.

Et pro haec tenus dictis non omissam expendere ro. 47 rudentum textum in proposito famosum, in l. cum fidei-commissum ff. de confessi, ubi in hac eleganter Jure. loquitur: Cum fidei commissum peteretur, hæres confessus est debere; arbiter ad restituendum datus, competit nihil deberi, qualiter est; aut possit absolvere respondi, posse, interest enim, quia ex causa nihil debeatur; nam si ob id, quod nullum fidei commissum relictum fuerit, non debere eum absolvere, si vero quia testator forte solvendo non erat, aut quod hæres ex omni solutum esse, apud prætorem dixerat, & cum controversia, & computatio difficilior esset, arbiter datus fuerit salvo eculo, eum absolutorum has enim partes eius esse, ut si in comparatione nihil inveniatur, posset absolvere, sed ex superiori easu ad prætorem remittere debeat, ut absolvatur. Haec tenus de auras, & mirabili dispositione, quam exclamant ibi gl. Paul. de Cal. & cateri Doctores, ejus meminit Bart. in d.l. à divo Pio in prin. n. 8. Feli. in d. cap. de catero n. 3. aff. super eadem n. 12. in fin. Menoch. de arb. d. lib. 1. q. 38. n. 9. in fin. & n. 10. in finalibus verbis, ex qua deducunt; & apparet, executorem datum ad executionem sententia, non posse terminare exceptiones infringentes merita causa principalis, sed debet easdem remittere judici superiori ut judicet, & determinet; licet bene possit exceptiones, quæ respiciunt executionem dumtaxat, modificativas scilicet computatorias, ac liquidatorias secundum quod sursum latè probat; quas quidem omnes exceptiones modificativas, si executor mixtus rejicit, excedet, & à rejectione appellationi non deferens vim facere manifestam declarabitur, ex jam dictis à princ. hujus capit. Ex quibus primo deducitur, ut ad hanc doctrinam 48 sit reducendus Caesar Contardus in report. l. uni. C. fidei mons. posse, fuer. appellat. limit. 19. n. 24. in fin. 25. & Decius in cap. interposita, n. 7. de appell. dicentes quod harum exceptionum oblatio, & oppositio debet fieri coram judice superiore mandante, non coram executore redende rationem; quia ipse non tenetur recipere informationes, ut intelligentur non de exceptionibus modificativis, quia coram ipso executore sunt proponendæ probanda, & determinanda tanquam non informantes, sed de aliis exceptionibus vel respiciuntibus merita, & in justitiam negotii principalis, vel directè repugnantibus sententiam, licet quæ respiciunt nullitates ad effectum supersedendi, si forte vult executor ad effectum remittendi superiori bene possunt coram proponi, quia valer (si vult) de eis cognoscere ad predictum effectum ex supra dictis; si tamen eas executor admittere non vult, cum non teneatur, non excusat pars iterum eas coram superiori proponere, & hæc voluit dicere Scacia d. app. q. 17. 49. & iterum num. 19. Scacia de appell. quest. 17. limit. 10. n. 42. cum pluribus sequent. Marquesa. in tract. de commissio. 1. p. c. 23. n. 10. quos per te videtur poteris, quia nostris non est instituti breviterem amantis.

Secundū deducitur, quod hujusmodi exceptiones legitimas quæ opponi possunt executioni executori, & terminare quæ executor, & à rejectione earum appellatio admittitur ex iis quæ diximus ad princ. hujus cap. est intelligendus. A a a